

og navnlig jo mere Demokratiet faar Magten, desmere kommer det ogsaa dertil, at Samfundet erkender, at det har en Forpligtelse til at sørge for alle de Personer, som ikke selv kunne skaffe sig det tilstrækkelige til Livets Ophold, hvad enten det er foraarsaget ved, at vedkommende er gammel og svagelig, eller ved Sygdom og Invaliditet, eller det skyldes, at der i Øjeblikket ikke er Arbejde til vedkommende. Jeg tror, at i et demokratisk Samfund erkender man, at man har en Forpligtelse til at sørge for saadanne Personer, uden at det paa nogen Maade kommer dem til Skade paa deres borgerlige Rettigheder. Det er jo blot Maaden, hvorpaa en saadan Foranstaltning skal sættes i Værk, hvorom der næres forskellige Anskuelser. Jeg for mit Vedkommende er ikke i Tvivl om, at hvis en saadan Foranstaltning skal sættes i Værk, saa den bliver effektiv, maa man gaa den Vej, de fleste Talere, som have havt Ordet i Dag, have slaaet paa, nemlig Hjælp til Selvhjælp. Der er jo egentlig kun et eneste Medlem, der har talt derimod, nemlig det ærede Medlem for Københavns 9de Valgkreds (Hørdum). Det ærede Medlem udtalte, at Arbejderklassen ikke var i Stand til at henlægge noget i sin Ungdom dertil. Jeg tror, at det i mange Tilfælde maaske kan være saa, at de ikke have tilstrækkeligt dertil, men jeg tror ogsaa, at i overmaade mange Tilfælde ville Arbejderne godt kunne henlægge noget dertil. Naar man ser hen til de Betænkninger og store Kommissionsarbejder om denne Sag, som ere fremkomne i forskellige Lande, vil man jo se, at de Bidrag, der kræves fra den arbejdende Klasses Side, ikke ere saa overordentlig store. Jeg skal i den Henseende henvise til en Kommissionsbetænkning, som jeg synes er en af de bedste, der ere fremkomne; det er en Betænkning fra Sverige: Nya arbetare försäkringskomiteens betänckande, Stockholm 1898, som er resulteret i et Lovforslag, hvori der er fastsat nogle Bestemmelser, som man havde tænkt sig skulde benyttes. Der er 3 Klasser. I 1ste Klasse er Taksten 50 Øre om Ugen, i 2den Klasse 30 Øre om Ugen og i 3die Klasse 20 Øre om Ugen. Disse Takster skulle betales af Arbejdsgiveren, men han havde saa Regres til Arbejderen, saaledes at han kunde tilbageholde Halvdelen i Arbejderens Løn. Det vil altsaa sige, at i den laveste Klasse skulde Arbejderen betale 10 Øre om Ugen, i 2den Klasse 15 Øre og i den højeste Klasse 25

Øre om Ugen for i Tilfælde af Invaliditet og Ulykkestilfælde at opnaa en Pension, som jeg siden skal komme tilbage til, og som slet ikke er saa lille. Nu tror jeg nok, man kan sige, at saaledes som Arbejderforholdene have udviklet sig i de senere Aar, er der overordentlig mange Arbejdere, som ville kunne afse 10 Øre om Ugen for at opnaa det gode, at blive forsikrede mod Invaliditet og Ulykkestilfælde, uden at de mærke det som noget føleligt Savn. Jeg skal siden komme nærmere ind derpaa. De sociale Love, vi have faaet i de senere Aar — de ere allerede berørte af flere af de ærede Talere — kunne jo være meget gode som Forsøg betragtede, men jeg betragter dem ogsaa allesammen kun som et Forsøg. Den bedste Lov er vel sikkert Sygekasseloven, og naar den har virket saa godt, tror jeg netop, at det er fordi her er Princippet „Hjælp til Selvhjælp“ lagt til Grund. Men ikke desto mindre mener jeg, at heller ikke Sygekasseloven, saaledes som det allerede er sagt, gaar tilstrækkelig til Bunds. Der er sikkert et meget stort Antal Personer her i Landet, som burde være Medlemmer af en anerkendt Sygekasse, men ikke er det, fordi de synes, at de ikke have Raad til det, og fordi de løbe an paa, at de ikke faa Sygdom, og naar de saa faa Sygdom, blive de meget ilde stedte. Ifølge den Statistik, som foreligger i sidste statistiske Aarvog, have vi i Slutningen af Aaret 1900 1104 anerkendte Sygekasser med 301,569 Medlemmer. Ca. 300,000 Medlemmer er jo langt fra alle dem, der burde være i Sygekasserne. Jeg tror derfor, at den rette Vej baade med Hensyn til Alderdomsforsikring, Sygekasseforsikring og Ulykkesforsikring, den eneste Vej, man kan komme frem ad, er den Vej, man er slaaet ind paa i Tyskland, hvor man har lagt Tvangsprincippet til Grund, hvor man har sagt til enhver Mand, der har under en vis Indtægt: Du skal være Medlem af en Sygekasse, du skal være Medlem af et Folkeforsikrings-selskab. Jeg tror, det er den eneste Vej, man i Virkeligheden kommer frem ad og faar alle med. Hvis vi se paa de andre sociale Love, vi have faaet, Alderdoms-understøttelsesloven og Ulykkesforsikringsloven, lide de jo af langt større Mangler end Sygekasseloven. Jeg skal ikke her komme nærmere ind paa at kritisere Alderdoms-understøttelsesloven; det er gjort tilstrækkelig. Det maa være nok at sige, at det Princip, som er anvendt her, at det gælder om for Folk, inden de blive